

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 731: Huống Hồ Đối Với Đạo Lý Phật Pháp Hoàn Toàn Chẳng Thấy Gì, Đâu Chỉ Là Không Thể Kiến Tánh Mà Thôi

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 062)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Huống hồ đối với đạo lý Phật pháp hoàn toàn chẳng thấy gì, đâu chỉ là không thể kiến tánh mà thôi.】

Chuyện kiến tánh thì khỏi bàn đến rồi, đối với đạo lý mà Phật pháp nói, có thể nói là họ hoàn toàn vô tri. Chúng ta đọc kinh, nghe kinh cũng có thể hiểu được một số đạo lý, nhưng những đạo lý này lại chẳng thể áp dụng được vào trong cuộc sống của chúng ta. Tại sao lại không áp dụng được? Do ác tập khí của chúng ta quá nặng, đã nuôi dưỡng thành một thói quen rồi; nghe giảng Phật pháp này, nghe thấy cũng rất hay, cảm thấy rất có lý và cũng rất hoan hỷ, lúc nghe thì trong lòng cũng rất thư thái, thế nhưng vừa bước ra khỏi cổng lớn là quên sạch, chẳng còn gì nữa. Lúc nghe thì dường như có vẻ là như vậy, nhưng ra ngoài là mất hết. Đây là nguyên nhân gì? Là do chưa thâm nhập đủ sâu, cho nên nó không sinh ra sức mạnh. Làm thế nào để cái lý của Phật pháp này thực sự khởi tác dụng trong tâm chúng ta? Điều đó đòi hỏi phải có một khoảng thời gian kiên trì bền bỉ không buông lơi, phải đem đạo lý ấy dung nhập thật sâu vào nội tâm, như vậy mới được!

Ở Mỹ tôi có gặp một số đồng tu, họ học Phật đã mười mấy năm rồi, tình trạng tu học cũng giống y hệt như chỗ này nói, quả thật là manh tu hạt luyện (tu mù luyện quáng), tham sân si mạn ngày ngày đều tăng trưởng. Một năm trở lại đây họ phát tâm nghe băng ghi âm, đem những gì trong băng ghi âm giảng chép ra từng chữ từng chữ một, như vậy là thâm nhập rồi. Chép được nửa năm, một năm, những thói hư và tập khí thật sự đã giảm bớt, đối với thế duyên cũng xem nhạt đi, đã thấm nhuần vào trong, họ đã đắc lực rồi. Đây chính là nhờ họ ngày đêm miệt mài dốc sức không ngừng nghỉ ở chỗ đó. Tỉ mỉ mà nghe, nghiêm túc mà chép, như vậy mới sinh ra hiệu quả, phương pháp này quả thật rất hay. Bộ

kinh này đã có người khác chép ra rồi, chúng ta chép, có được không? Được! Họ chép là của họ, họ được lợi ích; quý vị không chép, quý vị chẳng đạt được lợi ích. Người nào chép, người đó được lợi ích; lấy đồ của người khác thì không được, bản thân không thể đạt được lợi ích. Hiện nay số người dùng băng ghi âm để chép thành bài giảng không ít, ở Đài Loan, ở Trung Quốc, ở Mỹ đều rất nhiều. Tôi thường hay nhận được thư của họ gửi đến, nói với tôi rằng họ đang nghiêm túc chép bài, hiện nay dùng phương pháp này vẫn còn có thể thu được chút hiệu quả; chứ chỉ nghe kinh thì không được, quá khó rồi! Đạo tràng giảng kinh của chúng ta không phải là trường kỳ, mà là đứt đoạn, cái gọi là “một ngày phơi nắng, mười ngày phơi sương”, muốn thu được hiệu quả là vô cùng khó khăn. Đây chính là lý do vì sao trong Thập Đại Nguyên Vương lại có “thỉnh Phật trụ thế”, đạo lý chính là ở chỗ này. Thiện tri thức nếu không thể thường trụ ở nơi đây, ngày ngày giảng cho chúng ta nghe, chúng ta mỗi ngày đến nghe kinh, mỗi ngày đến huân tập, huân tập chừng hai mươi năm, ba mươi năm, bốn mươi năm, may ra thì mới có chút hình trạng, mới có thể chuyển biến được một chút, đây là nhờ sự huân tập thời gian dài. Nếu không phải huân tập thời gian dài thì rất khó đạt được hiệu quả.

Thế nhưng chúng ta nhìn xem người xưa, như “Cao Tăng Truyện”, “Cư Sĩ Truyện” ở trong “Đại Tạng Kinh”. Những người tu hành xuất gia, tại gia thời trước, họ thường chỉ cần ba năm, năm năm là khai ngộ, là có thể khế nhập. Tại sao chúng ta ngày nay ba mươi năm, năm mươi năm đều không được? Đó là do quý vị chưa nhìn thấy phương thức tu học của người xưa so với người thời nay. Người xưa tu học, thật sự là miệt mài dốc sức không ngừng nghỉ. Trong tự viện mỗi ngày có tám tiếng đồng hồ giảng kinh, mỗi ngày nghe kinh tám tiếng, tu hành tám tiếng. Phương pháp tu hành đại khái không ngoài tham thiền, niệm Phật. Cho nên trong tự viện, nếu không có thiền đường thì nhất định có niệm Phật đường, tóm lại không ngoài hai loại này. Nếu là ở trong thiền đường của Thiền tông, một ngày nghe kinh tám tiếng đồng hồ, vào trong thiền đường tĩnh tọa tám tiếng đồng hồ, một ngày mười sáu tiếng. Dụng công như vậy, so với trường học của chúng ta bây giờ thì mạnh hơn nhiều; không chỉ so với trường học, mà so với quân đội cũng thù thắng hơn nhiều. Quân đội cũng chẳng nghiêm ngặt đến thế, một ngày mười sáu tiếng đồng hồ, cho nên họ có sự huân tập ba năm, năm năm là thành công rồi. Chúng ta ngày nay tại sao không thành công? Một ngày hai mươi bốn tiếng mà chỉ nghe kinh hai tiếng, thời gian còn lại thì để cho vọng tưởng khởi lên hết hai mươi hai tiếng đồng hồ, quý vị nói xem

có hy vọng gì không? Hết hy vọng rồi. Người xưa một ngày dụng công mười sáu tiếng, quý vị muốn họ khởi vọng tưởng, họ cũng không có thời gian, bởi thân thể đã thấm mệt nên đành phải nghỉ ngơi. Tám tiếng đồng hồ còn lại vừa phải nghỉ ngơi, vừa phải làm việc, vừa phải ăn cơm, cho nên cuộc sống của họ vô cùng khẩn trương, không có thời gian để khởi vọng tưởng. Đây chính là nguyên nhân tại sao người tu hành thời nay dù thế nào cũng không có cách gì sánh bằng người xưa. Không phải là do đầu óc người thời nay chúng ta không bằng người xưa, không phải vậy! Là do phương thức tu học của chúng ta so với người xưa kém quá xa. Người ta một ngày dụng công mười sáu tiếng đồng hồ, chúng ta cao tay lắm cũng chỉ được hai tiếng, với tình trạng như vậy thì đâu có làm cách nào đi nữa cũng chẳng thể nào thành tựu được.

Trong các buổi giảng trước đây tôi đã từng nói qua, cho dù chúng ta ngày nay một ngày có thể dụng công mười hai tiếng đồng hồ, mười hai tiếng còn lại vẫn đang khởi vọng tưởng, thì công phu đó chỉ mới đạt được phân nửa mà thôi, muốn khắc phục vọng tưởng tập khí từ vô thủy kiếp đến nay thật không dễ dàng! Cho nên mười sáu tiếng đồng hồ của người xưa là hoàn toàn chuẩn xác. Hiện nay chúng ta đã không còn cơ hội này nữa, không tìm được loại đạo tràng như thế. Phải làm sao đây? Nếu quý vị thực sự muốn dụng công thì hãy tự mình làm! Hiện nay tự mình làm, duyên phận còn thù thắng hơn người xưa tự mình làm. Người xưa thời đó là hoàn toàn nương tựa vào đại chúng, đại chúng cùng nhau cộng tu, nương tựa khích lệ lẫn nhau, chứ tu tập một mình thì quá khó khăn, không có ai giúp đỡ. Hiện nay dù chỉ tu một mình cũng làm được rồi, hiện nay chúng ta có tivi, có băng hình, có băng ghi âm, chúng ta dùng những thứ này để hỗ trợ. Niệm Phật đường nhỏ nhỏ trong nhà chúng ta, một người tu cũng tốt, hai ba người cùng cộng tu cũng tốt. Mở máy niệm Phật lên, hai mươi bốn giờ danh hiệu Phật không gián đoạn, như vậy thì chẳng có gì khác biệt so với niệm Phật đường thời xưa. Niệm Phật đường của người ta đông người, niệm Phật đường của chúng ta ít người, nhưng danh hiệu Phật không gián đoạn. Lúc kinh hành nhiều Phật thì niệm ra tiếng; lúc chỉ tịnh, lúc lạy Phật thì không niệm ra tiếng, nghe tiếng niệm Phật hoặc niệm thầm trong tâm, phương pháp này rất hay! Thời đại ngày nay, người thật sự chịu dụng công tự tu sẽ có thành tựu.